

ЦІЛІ, НАПРЯМИ ТА ОСНОВНІ ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ ОЛІЙНО-ЖИРОВОЇ ГАЛУЗІ

Жадан Т.А.

Національний технічний університет

«Харківський політехнічний інститут», м. Харків

Державна політика підтримки розвитку олійно-жирової галузі представляє собою сукупність (комплекс) пріоритетних народногосподарських підходів і рішень, які визначають основні напрями і форми правового, економічного та організаційного сприяння розвитку галузі з урахуванням інтересів держави та суб'єктів господарювання. Під державною підтримкою розвитку олійно-жирової галузі розуміється як державне регулювання, що передбачає формування державними структурами правових, економічних та організаційних умов становлення і розвитку галузі, так і створення стимулів, використання матеріальних і фінансових ресурсів, які залучаються у сферу діяльності підприємств галузі на пільгових засадах або безоплатно. Основними складовими державної політики підтримки та розвитку олійно-жирової галузі є: цілі, напрями, основні принципи, заходи та інструменти здійснення цієї політики.

Основними цілями державної політики підтримки та розвитку олійно-жирової галузі є: забезпечення зростання ВВП за рахунок діяльності підприємств галузі; залучення підприємств галузі до розв'язання соціально-економічних проблем на державному і регіональному рівнях; удосконалення структури галузі; підвищення технологічного рівня виробництва; заохочення розвитку підприємств галузі у пріоритетних галузях і на територіях пріоритетного розвитку; створення нових робочих місць, зменшення безробіття та інше.

Реалізація зазначених цілей забезпечується шляхом підтримки підприємств олійно-жирової галузі за такими основними напрямами: формування нормативно-правової бази; удосконалення податкової та фінансово-кредитної політики; забезпечення інформацією; сприяння впровадженню технологій та інновацій; стимулювання зовнішньоекономічної діяльності; підготовка та перепідготовка кадрів.

Основними принципами державної політики підтримки та розвитку олійно-жирової галузі є: системність та комплексність механізмів державного регулювання галузі; цілеспрямованість та адресність підтримки; рівноправний доступ підприємств галузі до матеріально-сировинних, фінансових та інших ресурсів.